

JANJA MAGDIČ

Iskrenje srca

JANJA MAGDIČ
Iskrenje srca

Lendava-Velika Polana, 2019

JANJA MAGDIČ: *Iskrenje srca*

(Dotis)

Izdajatelj: Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
Območna izpostava Lendava

Sedež izdajatelja: Glavna ulica 2, 9220 Lendava

Odgovorna oseba: mag. Marko Repnik, direktor Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti

Misli o knjigi: mag. Marko Repnik, Janez Magyar, Olga Paušič, brat Marjan
in sestri Mira in Tanja, sinova Borut in Matej

Jezikovni pregled: Olga Paušič

Fotografije: Biserka Sijarič, arhiv Janje Magdič

Oblikovanje: GRAFOP, Peter Orban, s.p., Lendava

Tisk: ARMA, Arpad Žoldoš, s.p., Lendava

Naklada: 100

Cena: 10 €

Lendava, junij 2019

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163.6-1

MAGDIČ, Janja

Iskrenje srca / Janja Magdič ; [misli o knjigi Marko Repnik ... [et al.] ; fotografije Biserka Sijarič, arhiv Janje Magdič]. - Dotis. - Lendava ; Velika Polana : Javni sklad RS za kulturne dejavnosti, Območna izpostava, 2019

ISBN 978-961-7010-41-1

1. Repnik, Marko, 1978-
COBISS.SI-ID 96760321

JANJA MAGDIČ

Iskrenje srca

JANJA MAGDIČ je kolegica, sodelavka, kulturna sopotnica, predvsem pa srčna kulturnica. Njene poti so v letih službovanja na Javnem skladu Republike Slovenije za kulturne dejavnosti stkale prenekatero prijateljsko vez in trdno sodelovanje. Njeno razmišljanje in kulturni pečat puščata sled v lokalnem okolju in širše, zato izdaja lastne pesniške zbirke ni posebno presenečenje. Janja se je dobro znašla na vseh področjih delovanja ljubiteljske kulture in tudi z literaturo se odlično ujame. Besede tvori smiselno in z razumom, uporablja jih kot izkaz svojih globokih, predvsem pa doživetih čustev skozi lastna življenjska obdobja. Besede moramo uporabljati preiščeno, saj so po mojem mnenju, kot sem že pred leti zapisal »... moderno sredstvo diplomacije, z njimi se lahko pogaja, večkrat se nam zaradi njih mnenje žal razhaja. V vsakem primeru je beseda stvar fina, ker zavoljo besed nam ne vlada tišina. Kako mučno bi nam bilo, če bi nas namesto govora obdalo zavetje hladne tišine, ki bi nas v svoje globine potegnila v nemost in tihi sen. Ne! Beseda mora ven, slišati se mora v jutranjem soncu in tiho izzveneti v večernem koncu. In ponovno in ponovno. Beseda nikoli ne

sme zamreti, nikomur se je ne sme vzeti, ker je pravica in vsakega nuja, če je domača ali tuja, mora biti slišana. Izpričuje namreč stiske in tegobe, pisana je na grobove in poročne zaobljube, na čestitke in pozdrave nam ljube. Kako zelo je srečna in zapomnjena beseda večna, ki pojavi se kot prva na otroka ustih, včasih na sestankih pustih, pa pripelje nas domov. Lahko pripelje nas v greh ali pa v prešeren smeh, lahko močno nas prizemlji, lahko te osvobodi. Besed za vse ljudi je isto, na tebi je, da izbereš tisto, ki je najbolj uporabna, in četudi kdaj pa kdaj je ogabna, vedno izraža svoj namen.«

Janji Magdič je zelo dosledno uspelo izraziti svoja razmišljanja, občutke in svoj namen. Kot kulturna ustvarjalka se bo avtorica zagotovo našla še v kateri neizživeti strasti na področju ljubiteljske kulture. To ji uspeva in v tem je dobra. Vesel sem, da je zbirka ugledala luč sveta in da bo kot taka ostala trajen in dragocen spomin.

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti
mag. Marko Repnik, direktor

Kulturnik sem ...

... je naslov pesmi Janje Magdič iz pričujoče pesniške zbirke, ki jo je podarila sebi in vsem nam ob svojem osebnem jubileju.

Kar misli, to zapiše, kar želi, to zapoje, kar čuti, to pove, predvsem pa živi za ljubiteljsko kulturo in z ljubeznijo ustvarja, a ne za slavo. Res lahko s ponosom reče: Kulturnik sem!

V kulturnem življenju Občine Lendava je kot kulturna delavka in ustvarjalka prisotna že skoraj štiri desetletja. Dnevno je v stiku s kulturnimi društvi in skupinami na območju, kjer za barvitost ljubiteljske kulture skrbijo kulturniki slovenske, madžarske, hrvaške, romske in srbske narodne skupnosti. Temu multikulturnemu mozaiku in kulturni raznolikosti posveča posebno pozornost tako pri svojem delu kot tudi pri ustvarjanju. Vesel sem, da se je našemu mestu Lendavi poklonila tudi s pesmijo, v kateri je vse znamenitosti Lendave strnila v »šopek lepote«
prijaznega mesta med dobrimi ljudmi.

Pesniška zbirka je odsev avtoričinih razmišljanj in občutkov ob pomembnih življenjskih prelomnicah, ki so ji - kot sama pravi - zaiskrile srce, o človeških odnosih, tudi preizkušnjah, naravi in vsem lepem, kar jo obdaja, predvsem pa odraža njeno življenje, ki se že od osnovnošolskih let prepleta z ljubiteljsko kulturo, s folkloro, pesmijo in literarnim ustvarjanjem. In o vsem tem zelo iskreno govorijo zapisane pesmi.

Ko delaš predano in s srcem, se rodijo dobre in lepe stvari.

Iskrene čestitke ob praznovanju 60. osebnega praznika in izidu prve pesniške zbirke. Še na mnoga ustvarjalna leta!

Janez Magyar, župan Občine Lendava

Janja,

*pesniška duša miru ti ne da,
saj rada zapisuješ glas svojega srca.*

Janja Magdič, dekliško Kardinar, je že v rani mladosti zapisovala svoje misli, zlagala pesmi, pa naj je bilo to na paši, pri delu ali pa kar za domačo mizo. V naši rodbini zasledimo v preteklosti kar nekaj piscev, med njimi je tudi sestra »Pepca Muropoljska«, ki je nazadnje delovala in živela v Osaki na Japonskem.

Gradivo se je z leti nabiralo in vedno več ga je bilo. V sebi je že dolgo skrivala željo, da bi izdala knjigo svojih pesmi. To se ji je uresničilo ravno v času, ko je prejela priznanje Občine Lendava za svoje delo na področju ljubiteljske kulture in ko praznuje 60 let življenja.

V svojih pesmih slikovito predstavi podobe svoje domačije, rojstne vasi, kamor se še vedno rada vrača, in ljudi, ki jih spoštuje. Na domači kraj jo vežejo lepi spomini na otroštvo in rano mladost. Njene pesmi govorijo tudi o ljubezni, lepoti

narave - od reke Mure, domačega travnika in vinograda do širnega morja. V predzadnjem sklopu se potopi v razmišljanje o življenju in življenjskih preizkušnjah, o sreči, času, ki prehitro mineva ...

Janja se je – s svojo dvojčico Miro - rodila na Zgornjem Krapju, v trdni kmečki družini, na Gregorjevo, 12. marca 1959, mami Mariji in očetu Ludviku Kardinarju. Otroštvo je preživljala še z bratoma Marjanom in Slavkom ter s sestro Tanjo. Prve razrede osnovne šole je obiskovala na Cvenu, nadaljevala v Ljutomeru, kjer je pozneje končala Gimnazijo Franca Miklošiča. Poklicno pot je začela v domačem podjetju Murales v Ljutomeru, nadaljevala v Veliki Polani, kamor jo je popeljala ljubezen, končuje pa jo v Lendavi. Njeno zadnje delo je tisto, s katerim se je ljubiteljsko že prej z velikim veseljem ukvarjala ter mu predajala svoje srce - kultura. Domači besedi, pesmi, petju, predvsem pa plesu je bila predana že v mladostnih letih in je velikokrat zaplesala

na cvenskem odru. Ljubezen do kulture je ponela čez reko Muro, v Veliko Polano, kjer sta si z možem Milanom ustvarila dom in družino. Miru in počitka ni poznala. Poleg družinskih in poklicnih obveznosti, delu na vrtu in v vinogradu si je nabirala moči ter hranila dušo z zlaganjem pesmi in s folkloro. Pregovor pravi, da jabolko ne pade daleč od drevesa. To velja tudi za njeno družino, saj plešejo v folklorni skupini vsi njeni družinski člani.

Janjina želja je, da bi kulturo kot dediščino, ki smo jo prejeli od prednikov, prenesli na naslednje rodove. Naj bo njena želja tudi naša.

Draga sestra Janja,

želimo ti, da sedaj, ko si stkala že toliko verzov v 60 in več pesmi, ki so zajete v knjižici Iskrenje srca, delaš še naprej to, kar te osrečuje. Ne le zase, tudi za nas. Moč in spodbudo pa išči v družinski sreči, v naravi, delu na vrtu, v goricah in ljudeh, ki te imamo radi.

Marjan, Mira in Tanja

Draga mama!

Podarila si nama življenje in naju z očetom vzgajala v iskreni ljubezni in razdajanju. Ob tebi sva rasla tudi v kulturnem življenju, te spremljala na prireditvah, vajah in pozneje tudi na odru. Vzljubila sva predvsem folkloro, ki tudi naju veseli in bogati še danes.

Hvala ti za ta dar.

V letošnjem letu praznuješ osebni praznik, izdajaš pesniško zbirko in se boš upokojila. Ob vseh tvojih dosedanjih uspehah ti iskreno čestitava in želiva, da tudi v prihodnje uživaš v vsem tem, kar te veseli, se umiriš in imaš več časa zase in za nas.

Imava te rada in te pri tvojem delu podpirava.

sinova Borut in Matej

I.

Moj dom

Krapje moje

Ko sem zagledala luč sveta,
nisem vedela, da bo tu moja zibelka,
tu, draga vasica moja,
sem preživela mnogo sreče, gorja.

Res lepa vasica si,
v mirnem kraju ležiš,
ponosno iz dneva v dan
pomagaš težave preživljati nam.

A ko nesreča te doleti,
tiha in mirna si te dni,
ko nesreča je mimo,
s tabo v sožitju živimo.

Pogorele večkrat so ti hiše,
a pridne roke so vse popravile,
naslednjih nekaj let pa spet
spokojno si zrla v svet.

Je res, da ležiš tik pozabljenih grobov,
grobov neznanih padlih vojakov?
Veliko gorja si preživela,
a meni si vedno krasna se zdela.

Enotni ljudje bi tvoji radi bili,
a so se vedno prepirali.
Tvoje lipe poleti lepo dišijo,
potoki v bližini glasno žuborijo.

Moja rojstna vas si ti,
Oh, prav zato ti všeč si mi.
Jokajoč poslavlja se vsak od té,
Enkrat ali večkrat te rad obiše še.

18 A m 9 9 9 9 1 K 9 1

Domačija

Domačija na Krapju še stoji,
košate lipe ob njej pa več ni.
Prazna tiho sameva,
nekoč je bila polna življenja.

Kako lepo nam je bilo doma,
ko družina vsa še skupaj je bila.
Oče, mama, sestri in brata,
družina je na kmetiji delala.

Tekla so leta,
prinesla spremembe,
prinesla preizkušnje.
Starši in brat so umrli.
Ostali smo družine si ustvarili,
vsak na svoje smo odšli.

Domačija – nekoč »Naj domačija«,
v preteklosti polna življenja
pa žalostna sameva
in čaka, čaka
novega skrbnega lastnika.

Mavrični spomini

Skozi mavrico gledam svoje življenje ...

1959. se je na Krapju začelo.
Prav na Gregorjevo,
ko se ptički ženijo,
se naenkrat je dvoje
deklic očetu Ludviku
in mami Mariji rodilo.

Sestra dvojčica Mira
je bila pol ure starejša,
jaz - pol ure mlajša
sem težko na svet prijokala.

So rekli mi,
da majhna sem bila zelo,
v mladosti vedno drobcena,
bolezni sem vse preživela.

Da pridem na svet, prej vedeli niso,
atek »po sili živa« dejali so,
sem vedno v življenju se borila,
da bi ozdravela in živela,
si družino ustvarila.

Ta velika želja in trdna volja
sta me odločno vodili,
v življenju dobro usmerjali.

Imam pestro življenje,
moža, sinova, vnuke.
Srčno res jih rada imam,
vsak dan naročje ljubezni jim dam.

Tu sem doma

Kjer poleti lipe cvetijo
in čebelam medijo -
tu sem doma.

Kjer stoletni čebelnjak stoji,
v njem se medica in med dobi -
tu sem doma.

Kjer rokavi Mure žubore,
le redka krava se pase še -
tu sem doma.

Kjer se na vasi ob večerih zbirajo
in kakšno veselo zapoje -
tu sem doma.

Kjer se kmetje družijo,
si ob delu pomagajo -
tu sem doma.

Kjer v Gézovih jamah krape lovijo,
iz peči pa ajdovi krapci dišijo -
tu sem doma.

Kjer stoletna domačija še stoji,
v njej pa več nihče ne živi,
tu sem bila doma.

Krapje – prijazna vasica je vedno bila.

Kjer sem bila doma ...

Skozi okno zrem na travnik,
kjer sem preživela del otroštva,
kjer sem krave pasla,
cvetje brala, pesmi pisala
in z vrstniki se igrala.

Le kje je zdaj tisti čas,
ko tamkaj sem hodila,
ko tamkaj sem sedela,
potiho pesmi pela
in se zaljubljala ...

Prehitro nam čas beži
in leto za letom hiti.
Danes smo zdravi in srečni,
jutri pa morda nesrečni
ali nas niti več ni ...

Zatorej ustavimo korake
in vzemimo čas si zase.
Vsakega dneva se veselimo,
prijateljev ne pozabimo,
se z njimi kdaj poveselimo.

Časi tisti minili so,
spomini pa ostali so.
Zato se v mislih večkrat
podam tja,
kjer sem bila doma.

Pomlad v duši

Kam odšli so zlati časi,
ko se lepo živelo je na vasi.
Ljudje z delom smo začeli dan,
noč spokojno smo zavili vanj.

Kako domače zvenelo je šumenje kose
in delavcev veselo klepetanje.
Roke so žuljave postale,
ko snope skup so spravljale.

Opoldne je bil čas za počitek,
gospodinja prinesla je pogrinjek.
Gospodar pa nam natočil je
dobre domače šmarnice.

Kruh zapečen, rumeno zlat,
okus njegov tako bogat.
Zraven še slanino in klobase smo dobili,
se z dobrotami mastili.

Ko sonce ni več pripekalo,
pa spet hiteli smo na delo,
ga treba je bilo končati,
snope na vozovih domov peljati.

Utrujeni k počitku legli smo v obljudi,
da naslednji dan si bomo spet pomagali.
Sedaj žal umira mladcev vrisk
in pastirjeve piščali pisk.

To bili so lepi časi,
ki prinesli so pomlad srcu in duši.
Ljubezen je družila ljudi,
sosedji so prijatelji bili.

II.

*Spomini
na mladost*

Dvajset let

Jutri bo dvajset let,
odkar sem prvič pogledala v svet,
naj pleše, veseli se vse,
le enkrat slavi tak praznik se.

V čašah vince se zlati,
srce veselo mi drhti,
na zdravje zdaj izpijmo ga,
izpraznimo čaše do dna.

Zunaj se dela beli dan,
vendar ni še nihče zaspan,
čemu bi se že razšli,
saj moj praznik se slavi.

Sreče, zdravja, mnogo lepega
želeli ste mi iz srca.
Tudi moje polno podobnih je želja,
a največja je ta – da bi zdrava bila ...

Mladost

Ko majhen otrok si še,
ne veš, kaj beseda »življenje« je.
Ne veš, kaj vse te čaka še,
prihodnost ti neznana je.

Prostost uživaš, ko šolar si,
ko svet na dlani ti leži.
Zaljubiš se in se ti zdi,
da svet le krog tebe se vrti.

Ko šolsko dobo dokončaš,
odprto pot naprej imaš.
Takrat zaslutiš in spoznaš,
da nič preprost ni ta čas.

Rdeči cvet

Šel si skozi moje življenje,
pogled, nasmeh,
to tvoj je bil pozdrav.
Vedel nisi za življenje moje,
a čutil si samoto v srcu mojem.

Si rekel mi, da lepše je življenje v dvoje,
da se rodi iz njega rdeči cvet.
Rdeči cvet, ki nikoli ne ovene,
ki le cveti, dehti, obuja vse spomine.

Verjela sem, zakaj bila sem mlada,
očaral val me tvojih je besed,
saj drugo ni bilo kot želja prava
po vsem, kar meni ni razkril še svet.

In danes nič ne objokujem dneve,
ne tožim, da mi v srcu je hudo ...
V meni polno je veselja,
rdeči cvet na naju me spominja.

Jaz in ti

Srečen in zlat je spomin na dan,
ko si z mano stopil vanj.
Nepozaben teden morja,
ko sva se ljubezni predajala,
o prihodnosti sanjala.

Še lepši bili so dnevi in meseci,
ki so mladostni ljubezni sledili
od prvih dni
do razcveta najine ljubezni.

Minilo že peto leto je,
kar drug drugemu grejeva srce,
in vem, minilo jih bo še več,
deset, dvajset, trideset ...

Slutim, da bova ostala enaka:
še vedno tista jaz – kot takrat,
še vedno tisti ti – kot takrat,
še vedno skupaj – jaz in ti.

Prevara

Telo strese spoznanje
grenke, tihe prevare.
Obraz spreleti groza,
ki pači njegovo podobo.
Mlado srce ob komaj rojeni ljubezni
v razvalino se v hipu spremeni.

Ustnice drhtijo,
zaman ponovno sreče si želijo.
Brez besed nemo molče,
ne upajo več v življenje.

Oči - morje obupa,
bolečina srca,
grenki potoki solza.

Solze prevare in obupa
utrnejo se iz oči,
spolzijo po bledem licu
in močijo spomin na srečne dni ...

Lesketajo se, bleščijo,
prevaranega srca ne obudijo.

A nihče ne ve,
kdo bolečino povzročil je,
kdo mladenko prevaral je
in ji storil to gorje.

Med nama

Neskončni kilometri
so med nama.
Neštete korenine
prekrivajo pot
za nama.

Skupne misli potujejo
z nama.
Prenekatera preizkušnja,
prenekatera težava
je že za nama.

Veliko lepega,
tudi manj lepega
je za nama.

Toda zmagala sva,
ker je ljubezen
med nama.

Toda - ali slutiš,
ali veš,
kaj je še
pred nama?

Povej!

Ribica

Morje v soncu se blešči,
v njem živalic mrgoli.
V morju je bila doma
ljubka majhna ribica.

Sem ter tja je švigala,
z gibkim repom migala.
»Rad bi me pojedel ti,
vem, a kdo se te boji?«
Pa je prišel morski som
in ji rekel: »Zdaj te bom!«

Riba z repkom mignila,
daleč proč je švignila.

Grad najine ljubezni

Saj ne gre verjeti,
da grad najine ljubezni
še vedno živi
in trdno stoji.

Dolgo sva ga gradila:
iz začetkov spoznavanja,
iz zlata ljubezni,
iz jekla spoštovanja,
iz betona pripadnosti,
iz kamenja večnosti,
iz diamantov popolnosti,
iz želja skladnosti,
iz svile ljubkovanja,
iz mreže hrepenenja,
iz pajčolana nežnosti,
iz valov pričakovanja,
iz strahu valovanja,
iz preganjanja skrbi,
iz kristalov upanja,
iz strehe zadovoljstva,
iz polnosti življenja.

Grad na močnih temeljih stoji,
gradila sva ga jaz in ti.

Poletje sem

Kot cvet telo je moje,
poletje sem
in ti jesen.
Kovinski lesk srce je tvoje,
jaz voljna sem,
a ti jeklen.

Neizprosen je naš čas življenja.
Morda odšla bom pred teboj,
morda bo prišel čas trpljenja,
a tega z mano se ne boj.

Še daleč so večerne zarje,
ne sliši se žalosti glas.
Zavrzi vse skrbi nemirne
in živi za današnji čas.

Uživaj zdaj,
ne glej nazaj.

Srce in dušo si ogrej.
Ob meni z roko v roki hodi
in vedi,
da ljubim te brez mej.

III.

*Narava –
prijazna znanka*

Mura

Tam, kjer teče reka Mura,
 se z valovi poigrava,
 vse brsti in zeleni,
 se mladina rada zbira -
 se v bližini sem rodila.
 Tam nekoč smo krave pasli,
 mladostne norčije zganjali.

Mura naša reka je,
 tiho teče,
 nič ne reče,
 včasih pobesni od jeze.
 Takrat, ko razlije se,
 poplavi polja, travnike.
 Človek kar nemočen je,
 preveč v naravo posegal je.

Ob Muri je mnogo ljubezni vzknilo,
 se do danes ohranilo.
 Nekateri so prešle,
 marsikdo obupal je,
 ga Mura vase vzela je.

Tiho Mura dalje teče,
 tajne skriva v valove šumeče.
 Če lahko bi govorila,
 bi nam marsikaj razkrila.

Žubori in šepeta:
 »Kakor tok moj teče svojo pot,
 naj življenje vaše teče
 brez težav in nadlog.«

Mlin na Muri

Mlini na Muri so včasih bili,
pšenico v mlin smo vozili,
sedaj jih le nekaj še stoji.
Mlinsko kolo se takrat je vrtelo,
našo pšenico mlelo.

Veliko mlinov nekoč je na Muri bilo,
vsi pridno zrnje mleli so.
Tja na vozovih so ga vozili,
domov pa moko smo dobili.

V krušni peči je prasketalo,
po hrustljavem kruhu zadišalo.
Za pečjo smo sedeli
in čakali,
da mati peč odpre,
vzame iz nje hlebce vse,
jih pokriža, nam kruh razdeli.
Kruh nam v ustih se topi,
srce se radostno smeji,
v sobi omamno po kruhu diši.

Če vedeli bi vi,
kako srečni smo takrat bili!
Sedaj pa mlin na Muri sameva,
ker svojega več nima dela.
Iz domače peči pa nič po kruhu ne diši,
saj kruh v trgovini se dobi.

Cvetovi

Na vrtu sama zase
občudujem, kako vse lepo rase.
Jagod beli cvet
spominja
na mladostni svet.

Ptički nad mano žvrgolijo,
mi povedati želijo:
»Čeravno rahlo v letih si,
te naše petje veseli.«

Na travniku rož'ce cvetijo,
se mi priklanjajo
in milo želijo:
»Ne pusti nas kositi,
čebel'ce nas morajo oprášiti!«

Beli jasmin na koncu vrta
na cvetenje se pripravlja.
Ko se bo pa razcvetel,
bo za čebelice delo imel.

Pšenička mi z njive sporoča:
»Ko bom dozorela,
bom vse vas
in ptičke preživela!«

Lendava

Lendava -
so to gorice,
ki se nad mestom vijejo
in dobro vino dajejo?

Je to tam,
kjer po svetovnem bograču diši,
se lendavski špricer dobi
in perec v ustih topi?

So to naš grad in Sveta trojica,
Vinariuma veličasten razgled,
ki turiste vabijo v gosté,
v breg brusit peté?

Ali znane lendavske Terme,
kjer se zdravje krepi
in daje gostom novih moči?

So to pesem, ples, veselje ljudi,
ki zmerom se jim delat' mudi;
ali lepote zelene narave
kjer Prekmurci od nekdej v sožitju žive?

Da, to je šopek lepote,
kultur in narodnosti,
ki vedno znova vabi
v prijazno mesto med dobre ljudi -
to se le v Lendavi lahko zgodi!

Pomladna

Pokukal je iz zemlje zvonček,
saj zjutraj ga zbudil je sonček.
Prav tiho je zacingljal
sredi zelenih trav.

Mala rumena trobentica
kvišku pogleda,
se veselo nasmeji
in le sonca si želi.

Potem pa zatrobi na glas,
naj sliši se daleč v vas,
da je prišla pomlad med nas,
osrečila bo nas in vas.

Jutro

Morje rahlo valovi,
v jutranji zarji se iskri.
Ribice v njem plavajo,
galebi morje preletajo.

Jutro mirno se prebuja,
ob obali se papiga oglašča,
kakšen gost dan pozdravlja,
le redki v morju z mano plava.

Po jutranji kavici dan zaživi,
plaža počasi se polni s kopalci.
Ob morju in v morju uživamo mi,
pridi še ti – pa bomo vsi!

Pomlad

Nov dan se naznanja,
sonce že vzhaja
in meglo preganja,
na rosnih kapljicah se ustavlja.

Vse zeleni in brsti,
počasi že cveti.
Ptički pojo,
kot popki na vejah so.

Zvončki ob Muri zvonijo,
telohi v travi se že belijo.
Trobentica rahlo se smeji
in sonca si želi.

Češnje, marelice tudi cvetijo,
kot neveste se iskrijo.
Čebele pomladno simfonijo pojó,
ko se s cvetovi poigravajo.

A veste morda, kaj je vse to?

Pomlad je zbudila deželo!

Morje

Na morje bomo šli,
smo domači rekli si.
Saj delali pošteno smo,
dopust nagrada je za to –
energijo spet nam dalo bo.

Zjutraj zgodaj vstanemo,
proti Hrvaški z avtom krenemo.
Pot je mirna – cesta prazna,
dežela sončna je, prijazna.

Morje toplo je zelo,
sonce pripeka prav močno.
V senci pivo poživi,
klepet ob kavici s prijatelji.

Dnevi prehitro tečejo,
že domov pakiramo.
Nepozabno je letos bilo,
zato se drugo leto vrnemo.

Na plaži

Na plaži v miru se sprostim,
spomine morske obudim.
Smo mladi bili in uživali,
v soncu ljubezni se predajali.

Leta hitro so odšla,
z njimi mladostna uživanja.
Marsikaj se spremenilo je,
a na morje še vedno vleče me.

Lepšega na morju ni:
ob valovih se prebujati,
galebe vreščiče poslušati,
sebe v ljubezni osrečiti ...

Obala

Čudovit bil je dan,
s soncem obsijan.
Z možem se ob obali
sprehajava pod borovci.

Rahel vetrič nežno boža,
vsakega posebej sprošča.
V prehodu uživava.
V morju majhne - velike ladje
se pozibavajo, čakajoč lastnike.

Vsaka ladja ima svoje ime,
kakor vsi zemeljski ljudje.

Kaj bi ladja brez pristana,
kaj bi človek brez pristana?

Utonili bi
in za vedno odšli.

Obala nas vabi,
ladja nas vabi,
življenje nas vabi,
da poiščemo vsak svoj pristan.

Vsak ima ladjo življenja,
ji da ime,
jo krmari
do zelenega cilja.

Brez cilja
le tavaš,
vegetiraš,
si posušena vrtnica.

Večerna zarja

Sonce kot žareča krogla
tonilo je v morje.
Na nebu je ostala le
škrlatna večerna zarja.

Galebi se tiho preletavajo,
se žalostno oglašajo,
v morju hrano iščejo.

Vsa narava je spokojna,
se k počitku spravlja.
Le lahen vetrič še pihlja,
z valovi se igra.

Večerna zarja pa lebdi,
ko ves svet že mirno spi.

Lepota gora

Kjer se gora
in nebo združita,
dolino tišina prekriva,
megla se dviga,
sonce vzhaja,
krava zamuka,
konj zarezgeta
in koza meketa ...
čas se preprosto ustavi.

Narava v lepoti razdaja se,
za vse,
ki tja zatečejo se.

Hodiš po dolinah,
se vzpenjaš po gorah,
uživaš sveži zrak.

Zato le v planine se podaj,
tam najdeš pravi zemeljski raj.

Čarobno morje

Sonce pripeka,
na plaži je gneča.
Morje rahlo valovi,
povedati želi:
»Uživajte na morju vsi.«

Otroški živžav se razlega,
ko iz peska gradove delajo.
Starši se v senco umaknejo,
ob pogledu nanje uživajo.

Morje v sebi res magijo ima,
vabi nas, da energijo nam da.
Z dopusta se sproščeni vračamo,
nove načrte kujemo.

Sonce

Sonce je luč upanja.
Kadar sije, greje nas,
se vsakemu razveseli obraz.

A vendar vedno ni tako,
kot vsak si želi, da bo.
Sonce se skrije tudi za meglo.

Takrat narava otožna je,
lastovke nizko preletavajo se,
naši načrti podirajo se.

Sonce, srečo prinašaš nam,
zato še dolgo nas grej,
z neba prisrčno se nam smej.

Moje sonce si

Moje sonce si.

Zjutraj skozi okno pokukaš,
obraz osvetliš,
mi dober dan zaželiš.

Moje sonce si.

Skozi dan me spremljaš,
pore mojega vsakdana oživljaš.

Moje sonce si.

Osvetljuješ, greješ moje dni,
ko megla jih mori.

Moje sonce si.

Zvečer potiho se posloviš,
lahko noč mi zaželiš.

Moje sonce si.

Povsod si z mano,
naj bo noč ali dan,
brez tebe – moj dan je teman!

Moje sonce si.

IV.

Razmišljanja

Gospod, bodi moja luč

Praviš, da ponavljam,
kar sem rekla prej.
Toda rekla bom spet!
Zato, da bi prišla tja,
kjer si,
in odšla od tam,
kjer te ni.
Moraš po poti,
na kateri ni nobene ekstaze.
Zato, da bi vedela, česar ne veš,
moraš po poti, ki je pot nevednosti.
Zato, da bi imela, česar nimaš,
moraš po poti,
ki je pot razlastitve ...
Zato, da bi postala tisto, kar nisi,
moraš po poti, na kateri nisi.

In tisto, česar ne veš,
je edino, kar veš.
In tisto, kar imaš,
je tisto, česar nimaš,
in tam, kjer si,
je tam, kjer nisi ...
Gospod,
neviden si,
a vendar prisoten;
nem si,
a vendar z mano govoriš
in z mano hodiš
povsod, kjer sem.
Zato bodi moja luč, Gospod,
in spelji mojo pot iz zablod
na pot,
ki vodi za tabo, Gospod.

Življenje

V času mladosti kot klasje zorimo,
kot drevje brstimo,
na hitro si polnoletnost želimo.
A leta prehitro minejo,
kot veter mimo zdrvijo.

Življenje je kot cesta,
ki na novo je odprta.
Vsi po njej se vozimo,
čez čas razpoke naredimo,
ki zgodbe življenja pišejo.

Nato pa zrela leta se začno,
spomine grenke,
včasih sladke
nam pričarajo.

Ob spominih na mladost
še srce pomisli na norost.
Mlajše bi radi učili,
na svoja divja leta
pa smo skoraj že pozabili.

Kar naenkrat lasje osivijo,
ramena štrlijo,
koraki se upočasnijo
in vse kosti bolijo.

Življenje
je kakor list,
ki jeseni odjadra z drevesa.
Prekrije ga mraza bleda zavesa.

Življenje ni praznik ...

Živiš iz dneva v dan,
a ne veš, kje je tvoj pristan.
Vesolja, sreče, miru si na poti želiš,
ljubezni iskrene, zvestega prijatelja iščeš.
Je že res, da si srečen, če vse to najdeš ...
Ej, prijatelj, pa če ne najdeš, kam potem greš?
Nimam sreče – si rečeš.
Je življenje res tako kruto, se sprašuješ,
edino meni vse nedosegljivo – se jeziš.

Ne, človek si, ki ima srce in močno voljo
in zavest, da živiš zato, ker je živeti lepo ...

Posnemaš druge, živel bi kot oni,
resnico ljubiš – živiš kot vsi,
a vendar še srečen nisi.

Zajemi pravega vina življenja,
ne omamljaj se z njim, ampak ga živi
in živi ga počasi vse dni,
kajti življenje res praznik ni ...

Srce

Če srce se moje ne bi isknilo,
ne bi mene,
tebe biló.

Naj se iskri,
se veseli,
iskrice
z vsemi vami deli,
ko boste to prebirali.

Ko pa enkrat isker ne bo,
poglejte gor v nebo.
Tam iz dalje temnega neba
mirno vam bom mežikala ...

Sreča je v meni ...

Sreča je v meni,
pa vendar ne vsa,
še vedno jo iščem,
da dušo obda.

Bi sanje ujela,
pa se jih ne da,
iskrenost ponesla
iz zibke srca.

Izmila napake
s preproge želja,
poštenost izbrala
v tej zmedi sveta.

Sreča je v meni,
še vedno živi,
studenc moči
iz nje šumi ...

Srce se ne postara

Srce res ne postara se,
spomine ohranja vse.
Mladostne, vihrave,
strastne, sanjave,
skromne, bogate,
nepozabne – božanske ...

Minila leta so
kot najino nebo.
Mlado sonce je zašlo,
v srcu shranjeno
ostalo še dolgo bo,
dokler za vedno ne bo
ugasnilo ...
Meni,
tebi.

Tega si še ne želim,
a po tiho čutim -
zato vsak trenutek izkoristim.

A v srcu so spomini,
ki jih nihče ne more vzeti.

Samota

Včasih tako si zaželena,
da po tebi hrepenim.
S prijatelji se rada veselim,
a si večkrat le tebe,
samota, želim.

Vsak dan je hrupen,
muči nešteto me skrbi,
opravki, služba, sto stvari.
Zvečer vse z ramen odložim,
si za hip
samote in tebe želim.

Pogledam vase,
pogledaš vame.

V starosti in boleznih,
samota,
ne trkaj mi na vrata!
Prostor tvoj zasede naj beseda nežna,
moji dragi, topla dlan,
ti, samota,
takrat pojdi stran.

Priložnosti

V življenju sem si zadala cilj,
vedno naprej, samo naprej,
priložnosti je tu brez mej.

Zadala sem si,
da bom vse prebolela,
vse prenesla,
slabo pozabila,
zamere oprostila,
le dobro ohranila,
na preizkušnjah na novo gradila.

Začela sem pot tisočih korakov,
naredila prvi,
drugi in tretji korak.
Vsak je bil po svoje težak,
vendar ne pretežak,
začela sem ...

Bilo je težko,
včasih je bilo naporno,
večkrat sem bila tako utrujena,
da bi najraje zaspala,
zaspala za vedno.

A na koncu sem ugotovila,
da je bilo vredno,
resnično vredno vztrajati,
izkoristiti prave priložnosti.
Ni mi žal nobenega koraka.
Cilj sem dosegla,
lahko grem naprej,
brez ovir in mej.

Pomisli, človek!

Pomisli, človek, in poglej,
kaj življenje naše je prej ali slej,
kako življenje hitro mine,
kako nenadno vse izgine.

Glej, noč in dan je grob odprt,
si mlad al' star, ne vpraša smrt.
Neznana ura sta ti in dan,
ko v večnost boš pozvan.

Zato se le večkrat zamislimo,
kako živimo,
koliko lepih besed si namenimo,
koliko časa si posvetimo.

Živimo za danes –
za ta trenutek,
ne za jutri,
kajti življenja ne moremo ustaviti -
ustavimo se lahko le mi sami,
če se imamo dovolj radi.

Ob novem letu

Polni pričakovanj,
polni radosti, veselja
čakamo novega leta prihod.
Kaj pa misel na vse druge dni?
Nikar naj strah je ne črni!

Kaj prinese novo leto,
je vprašanje, ki sledi.
Morda v sreči zažari,
morda zdravje podari,
delovnih uspehov več,
strpnosti, iskrenosti,
toplih stiskov rok vse dni?

Kaj nam leto bo prineslo,
res nihče ne ve,
vendar velikih želja
so polna naša srca vsa.

Pustimo okove starega leta,
opustimo slabe navade,
popravimo stare napake,
zacementimo bolečine in rane,
novo upanje in obljube
naj napolnijo nas vse.

Postati želimo boljši,
drugačni in iskrenjši!
A ne moreš se na novo roditi,
se ne starih navad otresti.
Človek ne bi bil človek,
če ne bi bil glasen v besedah,
a tih v dejanjih
- in to ga ubija!

Iz leta v leto, vedno znova,
preveč velikih je želja ...
Kdo lahko jih uresniči?
Skrivnost je – vredna zlata!
Kljub vsemu naj srečno bo
novo leto to!

Čas

Čas ne mine, mi minevamo
in preminemo.
Preden se tega zavemo,
je mogoče že prepozno,
kajti čas vedno hiti, hiti
in se nikoli ne ustavi.

Ustavimo se pa lahko mi.
Lahko se tudi ti.
Si vzameš čas zase,
za svoje drage,
za prijatelje in znance,
tudi tako,
da prebereš jim kakšno pesmico ...

Čas vse prinese in tudi odnese.
Časa in izrečenih besed
ne moreš priklicati nazaj.
Nikoli nam ničesar ne vrne,
v dobrem in hudem nam ne prizanese.

Nič ni dragocenejšega od časa,
ki ga vsak preveč zapravlja,
in minuta, ki je minila,
se nikoli več ne bo vrnila.

Čas zaceli tudi ranjeno srce,
čas ublaži storjeno nam gorje,
čas prežene žalost, pretočene solze,
čas opozarja,
da naj ga nimamo za neminljivega.

Veliko časa v življenju zamudimo
in ga za vedno izgubimo.
Zato,
če ljubimo sebe in življenje,
ne zapravljajmo časa,
kajti življenje
je prav iz njega stkano
in nam le enkrat podarjeno.

Dopust je za počitek ...

Noč je za užitek,
dopust je za počitek.

Ne mislim na nič drugega,
v dopustu bi uživala!
Se v miru naspala,
od vsega spočila,
se z energijo napolnila,
vse slabe misli odrinila,
o prihodnosti razmislila,
se novih idej domislila.

Valovanje morja,
zahod sonca ob obali,
jutro nad Veliko Planino
in spokojna rosa nad dolino -
to me je z energijo napolnilo.

Še nekaj aktivnih življenjskih let je pred mano,
koliko - mi ni znano,
zato izkoristim svoje znanje,
zamisli - dobre ideje
in dala vse vam bom,
da vam le v spominu ostala bom.

Dopust mi vlil je energije,
da dosežem svoje cilje.
Dopust je za počitek,
dopust je za užitek,
uživajmo vsak dan,
ki nam je v dar poslan.

Iskrenje srca

Srce se moje zaiskri,
ko kaj lepega doživi.

Zaiskrilo se v mladosti je,
ko zaljubilo se je.

Veselilo, se radostilo ,
ko večni DA je izgovorilo.

Iskrilo se je ob radostih življenja,
vsakdanjega dela in hrepenenja.

Vroč se zaiskrilo ob občutku je,
da pod srcem novo življenje bije.

Borut smo dali mu ime,
srečni smo bili nadvse.

Ponovno zaiskrilo se je spet,
ko Matej prijokal je na svet.

Iskrilo se v življenjskih je radostih
moje družine – ob mojih moških.

Življenje teče svojo pot,
sinova ustvarjata si dom.

Srce ponovno zaiskri,
ko prvi vnuk Irenej se rodi.

Hitro zatem se spet veseli,
saj vnukinja Maja se rodi.

Srce se končno malo umiri,
ob sebi ima vse, kar si želi.
Svoje drage in pa zdravje,
okrog hiše zelenje in cvetlice,
urejen vrtilček in gredice,
v Čentibi še gorice.

Vse to mi da navdih
in boljši srčni utrip.

Moje srce si želi,
da še dolgo se iskrilo bi -
zame,
zate,
za vse drage mi ljudi.

Jesenska ženska

Moje listje je že obarvano,
zeleno, rjavo, zlato in rumeno,
nekaj ga je že odpadlo
na našo zemljo rodno.
Morda kaj novega še obrodilo bo.

Na zemlji leži,
šelesti,
a meni se zdi,
da še listja mnogo mi
novega zraslo
in obarvalo se bo.

Okrog oči drobne gube
rišejo pestre zemljevide.
V laseh pa srebro
dela me bolj ženstveno,
jesensko in odraslo.

Živim svoje utečeno življenje,
vsak dan kaj novega prinese,
me razveseli
in daje vedno novih mi moči.

Čeprav moje življenje
že proti večeru potuje,
še vedno verjamem,
da lahko dosežem zenit sveta,
če mi bo sreča naklonjena.

Kar želiš sebi – želi njim

Ko še mlad in zdrav si,
nauči se spoštovati ljudi.
Saj če srečo boš imel,
boš tudi ti starost doživel.

Nauči se spoštovati ljudi,
saj iz njih izkušnja življenja govori.
Pozdrav in pomoč jim nakloni,
da bodo srečni in zadovoljni.

Kolo življenja se hitro vrti ,
danes so na vrsti oni,
jutri morda mi.

Zato,
kar želiš sebi – želi njim,
kar storijo tebi – stori njim.

Navaden dan

Čisto navaden ni noben dan,
vsak je po svoje zaznamovan.
Poseben je lahko vsak dan,
če si to želim
in ga tako preživim.

Vsako jutro nov začetek,
ko v naglici hitim,
da kaj ne zamudim.
Drugačen dan obeta se,
včerajšnji za mano je.

Čudne sanje sem imela -
kaj to neki je?
Premlevam zadolžitve,
oblečem se in uredim,
proti Lendavi hitim.
Tudi tu me misel žre,
kaj vse na urniku ta dan je.

Dobro zavedam se,
kaj vse danes čaka me,
a s trdom navadno mi vedno uspe.

Stopim na pošto po pošto,
preberem, zapišem,
računalnik tudi že vabi,
e-pošta me z ekrana pozdravi.

Prek ceste že poldne zvoni,
meni se v trgovino mudi,
da kupim za kosilo potrebne stvari.
Potem pa spet nazaj v pisarno,
da opravim še nedokončano.
Zmoti me telefon.
»Kaj ne prideš danes domov?«
»Ojoj, že pozna je ura - domov!«

Doma kup oprakov.
Kosilo končam,
vesela, ker toplo družino imam.

Na vrt se odpravim,
mlado solato presadim,
poberem kumare in paradižnike,
potem še zgodnje jagode.
Ponosna vrtnarica sem,
kar pridelam, je v veselje vsem.

Ta dan ni bil navaden dan,
ne prejšnjemu enak.
Po prvih darovih z vrta ga prepoznam.
Zame je to poseben dan.

Nitke življenja

Nitke življenja tečejo meni,
tečejo pa tudi tebi.
Ustaviti jih ni mogoče,
polepšamo si jih lahko le sami.

Kolo življenja se vsem enako vrti.
Lepe trenutke bi včasih radi kar ustavili
in jih shranili za poznejše dni.
Tako pa ostajajo spomini lepih dni.

Dosti krasnih je bilo,
a žal brez slabih tudi ni šlo.
Skozi oboje sem šla,
a le lepe v srcu ohranila.

Čudak

Na plaži raziskujem,
o minljivosti življenja premišljujem.
Na ležalniku ležim, ko obiskovalca dobim.
Zmoti me »nekdo«,
ki prišel je čuden na obalo.

Povpraša me: »Kako pa ste?«
Ponudi se, da namaže me.

»Dobri gospod, hvala vam,
pojdite mazat kam drugam.«

Odšel je dalje,
da novo žrtev najde.

Čudak me šokiral je,
kar v morje pognalo me je.
Osvežim si telo,
ki bilo je že »namazano«.

Kulturnik sem ...

Kulturnik sem!
Tako so mi dejali,
ko so me na seminar v Radovljico poslali.
Zatorej dobro vem:
Kulturnik sem.

Kulturnik sem!
To v srcu glas mi pravi
in misli v moji glavi.
S ponosom reči smem:
Kulturnik sem.

Kulturnik sem!
Kar mislim, to zapišem.
kar želim, zapojem,
kar čutim, to povem:
Kulturnik sem!

Kulturnik sem!
Za ljubiteljsko kulturo živim,
z ljubeznijo ustvarjam – ne za slavo.
Zato z veseljem vedno reči smem:
Kulturnik sem!

Kulturnik sem!
V plesu rada se vrtim,
s tem sebe, druge bogatim.
Kulturnik pa si lahko tudi ti,
le pridružiti se moraš mi.

Danes smo kulturniki vsi mi,
saj teden ljubiteljske kulture
se v naši deželi slavi.

v.

Rada jih imam

Novo življenje ...

Želeli v družini smo si,
da novo življenje rodilo se bi.
Kar dolgo smo čakali,
da bi v rodbini spet pestovali.

Želja tako velika je bila,
da kar dva dojenčka prijokala sta.
Veselje nepopisno je bilo,
saj vnuka in vnukinjo dobili smo.

Glasnik miru - Irenej
je prvemu ime.
Vnukinja mlajša
pa sliši na ime Maja.

Življenje pri nas se spremenilo je,
hiša polna otroškega joka in smeha je.
Igramo se, pestujemo,
pleničke menjamo in hranimo.

Z novim življenjem je sonce posijalo,
babice in dediji se vnukov veselijo
in jim vse dovolijo.

Zato z veseljem vam povem,
da srečna sem,
saj dvakrat babica sem.

Naša Pika

28 let je naš Matej bil star,
ko od nas je Piko dobil v dar.
Piko si je resnično želel,
zato darila je bil zelo vesel.

Ko cele dneve nas ni doma,
naš dom čuva mala Pika.
Nikogar noter ne pusti,
če pa že – gre ta ven ritenski.

Ljubljenka domačih je postala
nagajiva Pikica rjava.
Življenje drugačno je pri nas zares.
Kdor z njo ni živel,
ne ve, kaj je pravi pes.

Mamici

Mamica, mama, res ni težko
ležati in spati pod hladno zemljo?
Se res je umirilo tvoje srce?
Počivajo zdaj tvoje trudne roke?

Kako si nekoč ljubila vse to:
otroke, dom, polje in »vinsko goro«!
V skrbi za nas ti neutrudni korak
drsel je iz nočnega v jutranji mrak.

Ko smo prosili te, da si spočij,
si rekla: »Zdaj za počitek časa še ni,
saj večno, večno počivala bom,
ko me v poslednji ponesete dom.«

V vejah ciprese, čuj, ptiček žgoli,
cipresa desetič nad grobom brsti.
V polja se naša spet vrača pomlad,
mamica vstani, saj v grobu je hlad.

Materi

Tudi jaz sem mati postala,
se za svojo družino z veseljem žrtvovala.
Nešteto neprespanih noči,
ko sem pri bolnem družinskem članu bedela,
mu samo zdravje želela.

Le takrat sem razumela,
ko je tudi mene bolezen doletela,
kako si ti, draga mati, z mano trpela.
Nisi me mogla k zdravniku peljati
in mi ne pravega zdravila dati.

Pomagala si mi tako:
ko je vročina mi žgala telo,
si mi dajala obkladke s kisom in vodó.
To mi je najbolj pomagalo.

Mati moja,
ko si bila utrujena in žalostna,
sem bila tudi jaz otožna.

Ko sem te videla jokati,
nisem mogla razumeti,
kaj doživljaš ti.

Ko sem jaz mati postala,
sem tudi tako ravnala,
kot si me ti z zgledom učila,
da sem od srca rada vse
z družino in bližnjimi delila.

Če sem zbolela,
si ob moji postelji z očetom bedela.
Si srčno želela, da bi ozdravela,
da bi bila nekoč
tudi jaz tebi v pomoč.

Sedaj si v jeseni življenja.
Otroci tvoji smo odrasli
in družine si ustvarili.
Kljub težavam in boleznim
še vedno te za nas skrbi,
kot takrat, ko otroci smo bili.
Za vse to iskrena hvala.
Želim podobna biti ti
in ljubezen vračati.

Mama, oprosti mi

Pet nas je rodila
pod streho krapensko.
Vse lepo vzgojila,
se prehitro poslovila.

Na drugi strani pa
je njena domačija samevala,
otročki smeh pogrešala.

Mama se s težkim je srcem odločila,
si tega nikoli ni odpustila,
sestro dala je v ta dom,
ki postal je njen novi dom.

Sestra dobila je druge, krušne starše,
ki so nudili ji vse,
le mamine prave ljubezni ne.

Mama je v jeseni življenja
veliko premišljevala,
me prosila in želela:
»Preden jaz se poslovim,
pripelji jo,
da odpuščanje jo prosim.«

Bolehna si, mama, nekaj časa bila,
vendar pogumna – vzdržljiva.
Vedno vesela
si nas doma pozdravila.

Radi smo te imeli,
te z veseljem obiskovali.
Nisem mogla – ne hotela vedeti,
da prišel res bo tisti čas,
ko boš odšla od nas.

Dve življenji

Če bi imela dve življenji,
bi eno res vam dala.

Življenje
ples je na vulkanu,
samo čakamo, kdaj bo kje izbruhnilo ...
V navideznem miru živimo,
se po svoje veselimo.

Črpam iz preteklosti,
živim v sedanjosti,
strmim k prihodnosti.

Šele ko sem v stiski,
vidim,
da nisem sama,
z mano in ob meni
so prijatelji pravi -
ob vsakem času,
ob vsaki uri.

Pustite mi to življenje,
le eno imam,
da izpolnim svoje sanje,
rada vas imam.

Čaroben nasmeh ...

Ko dvakrat v dvoje
- vnuka in vnukinje -
zvedavih, čarobnih malih oči
moj pogled se zazre,
meni čas ustavi se,
čarobno, toplo pri srcu mi je.

Življenje teče prav lepo,
našim mladim zanimivo,
razgibano, mladostno ...
Dedkom, babicam bogato,
z vnuki izpolnjeno.
Moteč le strah se kdaj prikrade,
da vse to prekmalu mine!

Življenje mojim vsem gre svojo pot,
moja skrb in ljubezen pa z njimi povsod!

Ko spet dvakrat v dvoje
zlatih oči strmim,
zraven še čaroben nasmeh dobim,
ki vedno znova očara me,
daje nove energije za življenje,
si od vsega srca neizmerno želim,
da usoda do mladih bi mila bila,
vsem enako in dobro delila,
jim mnogo krasnih let namenila.

Prekmurec

V mladosti sem rekla si:
Prekmurca poročila res ne bi.

Srednješolska leta tekla so,
se mladi na veselicah zbirali smo.
Imeli zabave smo velike,
na njih dekleta kelnarce.

Na mizo pijačo smo nosile,
vmes še kakšen ples obljubile.
Za ples zapeljivi Prekmurec zaprosi me,
z njim plesala sem do novega dne.

Med plesom je iskra preskočila,
sva drugi dan se spet dobila.
Na skrivaj sva se srečevala,
mladost uživala.

To trajalo je leto dni,
ko vprašali so me vsi:
»Folklornih vaj dvakrat tedensko nimate,
saj toliko ne nastopate.
Kod torej hodiš ob večerih?«
Po pravici rekla sem,
zaljubila sem se.
Za fanta vam še ne povem,
saj vedela sem,
da Prekmurec je,
bi starši čudno gledali me.

Pa kaj, če Prekmurec je!
Poročila sva se,
že štirideset let od tega je.

Naj vam povem,
da srečna sem.

Vnukoma

Ko sta oči odprla,
ročice nežne proti meni razprla
in veselje med nas natrosila,
odkrila sem nov svet,
ves v mavrico odet.
Nepopisno srečo sta mi prinesla
in življenje spremenila.

Pomen življenja se spremenil je,
smisel bivanja
in razdajanja.

To posebna je ljubezen,
ki zmeraj gori,
se nikoli ne izgubi.
Živi med babi,
dedkom in vnuki.
Iz dneva v dan nas družī,
iz roda v rod krepī,
tke nove sorodstvene vezi,
življenje naše bogati!

Večerni zvon

Ko večerni zvon Ave Marijo zvoni,
spomin prikaže rojstno vasico mi,
cvetočo lipo pred domačijo,
mamin skrben nasmeh,
očetov jasen, trden pogled.

Vedno, ko zaslišim zvonjenje,
obudi mladostne mi spomine.
V srcu ostala bo ta večna melodija,
ki me v spominu vrača tja,
kjer sem bila doma.

Vedno me zvonjenja glas
popelje tja v domačo vas.
Iz krušne peči je mamljivo dišalo ...
Mama iz nje kruh je vzela,
ga pokrižala
in razdelila.
Omamni vonj čutim še zdaj,
a mame več ne bo nazaj.

Ti

Ko prvič uzrla sem tvoje oči,
se spomnila sem na daljne želje.
Od tiste januarske zimske noči
v meni iskrena ljubezen gori.

Tvoj pogled otroško je nežen,
ko obraz prekrije ti nasmeh.
To resnična je ljubezen,
ki kot slap kipi iz naju dveh.

Želja mi davna se je izpolnila,
ljubezni je polno zdaj moje srce.
Bojim se,
da ljubezen bo kdaj usahnila,
z grenkobo srce napolnila.

Srce v srcu

Kaj lahko je lepše še,
kot ko pod srcem bijeta srca dve.

Prvi srček se rodi,
Mira – ime so dali ji.

Ko drugi srček se rodi,
Janja – klicali so jo vsi.

Mira in Janja,
dvojčici sta skupaj se rodili,
a žal nista skupaj odraščali.
Mira krušne starše je dobila,
se na mamino domačijo preselila.

Janja ostala na Krapju je doma
s sestrico in bratoma.

Življenje je teklo svojo pot,
a dvojčico pogrešala sem povsod.

Rada te imam

Rada te imam vsak dan,
vendar ne vsak trenutek.

Ne takrat,
ko nadziraš moja dejanja,
ko negiraš moja spoznanja,
ne takrat,
ko omejuješ moje misli,
moje načrte in želje.

Ne takrat,
ko preverjaš mojo zmogljivost,
mojo zmotljivost in pozabljivost,
moj razum
in moj pogum.

Ne takrat,
ko preizkušaš mojo ranljivost,
mojo preteklost in mojo sedanjost.

Rada te imam,
ko me objameš in poljubiš,
ko k meni se priviješ
in me nežno ljubiš.

Rada te imam,
ko me pohvališ,
me z darilom presenetiš,
me v dobro voljo spraviš.

Takrat vem
in se zavem,
da rada te imam vsak dan,
vendar ne vsak trenutek.

Prijatelji

Se družba prijateljev,
sorodnikov je zbrala,
rahlo osivelih,
v zrelih letih.
Radi so se družili,
se veselili,
spomine obujali na dni,
ko mladi so še bili.

Leta teko,
nič ne rekó.
Iz leta v leto
naše vrste redčijo,
jemljejo prijatelje.
Zato, prijatelji,
skupaj držimo,
se veselimo,

si lepo besedo naklonimo
in vsak dan
kot zadnji dan
preživimo.

Ne ure, ne dneva ne vemo,
ko mi bomo vzeli slovo.
Nekateri prijatelji so žal že odšli,
drug za drugim za njimi
še mi bomo šli.

Nekoč - en dan
ostal bo le en sam.
Tega me je strah.

Tisti, ki še ostali smo,
uživajmo
in se ne dajmo.

Poseben čas

December je čas pričakovanja,
čas obdarovanja.

Nas je z vnukom presenetil,
življenja naša razveselil.
Rod naš bo dalje živel,
saj moški potomec je prišel.

Čas pa teče dalje,
nosi še eno pričakovanje.
Vprašam sina mlajšega:
»A je že kaj novega?«
»Mama, saj ti že povem,
ko otroka svojega uzrem.«

Res sem bila neučakana,
se vsako jutro vprašala,
kdaj le snaha bo rodila.
S čakanjem se živcirala,
z delom se zamotila.

Potem pa telefon zvonil,
iz bolnice sin sporočil:
»Halo, ljuba babica,
rodila se ti je vnukinja!«
Zdaj sem drugič babica,
ponosna na vnuka oba!

Pa si mislim - res sem stara,
a me sin smeje pobara:
»Saj navadila se boš,
nisi stara - ne za v koš!«

To je bil poseben čas,
ki zaznamoval je nas.

Je čas, ki vzame,
in čas, ki daje.
Meni dva vnuka je podaril,
življenje korenito spremenil.
To je res presrečen čas,
prav poseben - zlati čas.

Ob tebi

Ob tebi začutila sem,
da ženska sem.
Zaljubljena bila sem do ušes
in še čez.

V dvoje vedno lepše je,
če le ljubezen prava je.

Hitro sva ugotovila,
da skupaj življenje bi gradila.
Sva se poročila,
sem se preselila,
taščo in tasta dobila,
se vsemu prilagodila.

Včasih se vame prikradla je praznina,
bila sem mlada,
osamljena,
mož službeno veliko zdoma.

Ko sta se sinova rodila ,
praznino sta mi zapolnila.

Leta prehitro so minila,
kar naenkrat sta otroka odšla,
z možem ostala sva v hiši samá.

Spet se praznina je prikradla,
a ne za dolgo,
saj vnuka dva dobili smo,
sreča naša
sta sončka dva.

Sedaj si v penziji,
ti ob meni,
jaz ob tebi -
praznine ni.

Pod brajdami kavico pijeja,
»Dedi, traktor ... babi, pridi ...« slišiva,
kako čebljata vnučka dva.

Takrat nam skupaj je lepo,
o, da bi še dolgo trajalo.

Rada imam ...

Rada imam zeleno pomlad,
ko vse brsti in cveti.

Rada imam
vroče poletje,
poležavanje na plaži,
pohajanje po planini.

Rada imam
zlato rumeno obarvano jesen,
sadove narave, jesenske večere.

Rada imam
naravo, v zimo odeto,
ko za pečjo se grejemo.

Rada imam jutro,
ko se dela dan.
Sonce vzhaja,
zemljo z žarki pozdravlja.

Rada imam
vrt in cvetlice,
naravo in polanske ravnice,
vse živali
in rodne gorice.

Rada imam
valovanje morja,
samotno raziskovanje
planinskih gora.

Rada imam,
ko plešem, se vrtim,
sebe - tebe bogatim.

Rada imam
vse,
kar življenje dobrega prinese
in slabega odnese.

Rada imam,
ko se domači zberemo,
kakšno rečemo in veselo zapojemo.

Rada imam tebe,
ko z nasmehom me pozdraviš,
lep dan želiš.

Rada imam vas vse,
ki v življenju na pot ste mi prišli
in prijazno družbo delali.

Rada imam ...
Rada vas imam.

IZDAJO PESNIŠKE ZBIRKE SO OMOGOČILI:

Javni sklad RS za kulturne dejavnosti

Občina Lendava – Lendva Község

Občina Črenšovci

Občina Dobrovnik

Občina Turnišče

Občina Odranci

Občina Kobilje

Knjižnica – Kulturni center Lendava

Lendvai Könyvtár és Kulturális Központ

Galerija-Muzej Lendava – Galéria-Múzeum Lendva

Artex, d.o.o., Lendava

Zavod za okolje in turizem Dobrovnik

Folklorno društvo Prekmurje Lendava

Ocean Orhids Dobrovnik

Zveza kulturnih društev Lendava

KD Miško Kranjec Velika Polana

Nafta strojna, Lendava

Kulturno društvo Cven

Prekmurec, d.o.o., Lendava

Elektrostudio, d.o.o., Lendava

Cadis, d.o.o., Lendava

Elipron d.o.o., PE Lendava

Iskrena hvala vsem, ki ste kakor koli prispevali, da je zbirka mojih pesmi Iskrenje srca ugledala luč sveta.

Janja Magdič

Olga Paušič

Življenje v poeziji

Avtorica pesniške zbirke *Iskrenje srca* JANJA MAGDIČ je s srcem in dušo kulturnica, pesnikuje pa predvsem občasno, ko jo življenje preseneti z nenadejanimi dogodki ali ko jo v razmišljanjih preplavijo spomini na pretekle dogodke. Tu in tam naletimo tudi na kakšno družbenokritično pesem, a žal le redko, kar je škoda, glede na to, da poznamo Magdičevo kot iskreno, kritično osebo, ki so ji spletke in podtikanja močno tuji.

V rosnih letih je objavljala v reviji *Mladi Prlek* in pomurskem *Vestniku*, zadnjih 6 let pa v lendavski multikulturni strokovno-družboslovno-literarnoumetnostni reviji *Lindua* ter v zborniku ZKD Lendava *Pobiralci rose*. Je članica literarne skupine, ki že vrsto let uspešno deluje v okviru ZKD Lendava in pomembno prispeva k uveljavljanju lokalnih ustvarjalcev v domačem in širšem okolju. Verzi Janje Magdič so stkani v preprostem

jeziku, ne ozira se na tradicionalno kitično obliko, tudi ne na to, če se verzi rimajo ali ne, pesni torej zelo spontano, pogosto brez načrta, kar kaže, da so pesmi nastajale res za njeno dušo in ne z namenom, da bi se spuščala v tekmo za priznanje širšega bralnega občinstva. Njena metaforika spominja na tisto iz ljudskih lirskih pesmi: prevladujejo primere, nekaj poosebitev, v jeziku pa pomanjševalnice, ustaljeni okrasni pridevki, neobičajen, rahlo arhaičen besedni red ... Gre torej res za ljubiteljsko pesnjenje, za intimne izpovedi nekoga, ki želi predvsem sebi in svojim najdražjim podariti knjižico poezij srca in duše. Prevladujejo prvoosebne osebnoizpovedne lirske pesmi, ki jih je pesnica razdelila v 5 ciklov (*Moj dom*, *Spomini na mladost*, *Narava – prijazna znanka*, *Razmišljanja in Rada jih imam*). V zbirki je zajetih 66 pesmi, ki so nastajale v obdobju 40 ali morda še več let.

Njene refleksije segajo v zgodnje otroštvo, preživeto v prleškem Krapju – rojstne vasi, družine, lepot narave, prisrčnih otroških dni se spominja z romantičnim navdušenjem, družine, predvsem svoje dvojčice, s katero nista družno tekali po pašnikih ob Muri, pa z otožnostjo in obžalovanjem. Posebno topel je njen spomin na mater, s katero je doživljala pristno ljubeč odnos. To so pesmi iz prvega cikla **Moj dom**, ki obsega 6 pesmi. Prvo, posvečeno Krapju, krasi celo akrostih.

Med devetimi pesmimi cikla **Spomini na mladost** izstopa kratka, vedra pesmica *Ribica*. Lahko bi jo označili za mini basen v verzih in v bistvu vsebinsko sploh ne sodi v ta cikel, ki obsega verze o avtoričinih mladostniških letih. Pesmi o prvi ljubezni, sanjah o prihodnosti in skupnem življenju, ki jih nekako grobo preseka v temačno vzdušje ovita pesem *Prevara*, v kateri gre za dekle, ki jo je ljubi zahrbtno ogoljufal za ljubezen. Ni prvoosebna, torej gre za bolečino in razočaranje nekoga, ki ga avtorica ne želi imenovati.

Da Magdičeva obožuje naravo, začutimo ob branju pesmi iz tretjega cikla – **Narava, prijazna**

znanka. Nanizala jih je 15 in preseneča, da jih je skoraj polovica posvečena lepotam morja. Seveda pa se dotakne tudi narave, sredi katere je zrasla. Po vsebini izstopajo tri: *Mura*, *Mlin na Muri* in *Lendava*. V prvih dveh se z nostalgijo spomni znamenitih mlinov na reki Muri, ki jih danes ni več, so samo spomin na pretekle čase, ko so bili mlini kraj druženja, izmenjave dobrin, tu so se rojevale in ugašale ljubezni, ko je reka podivjala, se je pa zgodila tudi marsikatera tragedija. In kako prijetno je dišal dom, ko je mati vzela iz krušne peči tople hlebce kruha, ga delila nestrpnim otrokom, da so se posladkali z njim ... »danes pa iz peči nič več ne diši, saj kruh v trgovini se dobi.« Pesem o Lendavi pa je hvalnica kraju in ljudem ter sožitju, v katerem živimo in ga skušamo čim bolj utrditi. Tako sklene misli:

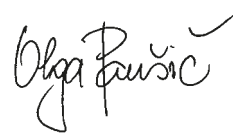
*Da, to je šopek lepote,
kultur in narodnosti,
ki vedno znova vabi
v prijazno mesto med dobre ljudi -
to se le v Lendavi lahko zgodi!*

Cikel pesmi **Razmišljanja** je najboljšežnejši, kar 19 pesmi najdemo tukaj. Po vsebini so zelo raznolike – od razmišljanja o življenju in smislu življenja, o minljivosti, o poklicni poti in izkoriščenih priložnostih, o neusmiljeno hitečem času, ki odmerja naše korake ... do religiozne *Gospod, bodi moja luč*, v kateri izpove svojo vero v Boga, ki naj jo usmeri na pot, kjer ni zablod. Iz pesmi vejeta pesničin optimizem in trdno prepričanje, da človek zmore, če res hoče. Med razmišljujočimi pesmimi najdemo tudi tisto, po kateri je avtorica poimenovala zbirko – *Iskrenje srca*. Pesem je kratek prelet najsvetlejših trenutkov v življenju, ki so povzročili iskrenje avtoričinega srca.

17 pesmi iz zadnjega cikla **Rada jih imam** je naslovljenih na moža, mater, sinova in vnuke, ki so središče pesničinega čustvovanja, pomenijo največjo srečo v njenem življenju, pomenijo tudi uresničitev sanj, ki jih je sanjala od mladostniških dni. V zadnji pesmi *Rada imam* se obrne na vse nas, ki smo križali njeno pot in tako ali drugače vplivali na njeno življenjsko ali poklicno pot. Tako pove:

»Rada imam vas vse,
ki v življenju na pot ste mi prišli
in prijazno družbo delali.«

Ob branju pesmi iz zbirke **Iskrenje srca** spoznamo »življenje v poeziji« pesnice Janje Magdič, tako kot ga je preživela minulih 60 let. Vzemimo njene pesmi kot izpoved ženske, ki je ustvarjala za svojo dušo, a si vendar želi, da delimo z njo njene misli, doživetja, topla čustva do ljudi, sveta in narave, brezmejni optimizem, ki postane kar nalezljiv, ter vedrino, ki preseže marsikatero življenjsko oviro ali zadrego.

pisateljica, scenaristka, režiserka gledaliških predstav,
upokojena učiteljica, svetovna popotnica

KAZALO:

Nagovori in posvetila	5	Pomladna	37	Navaden dan	60
I. Moj dom	11	Jutro	37	Nitke življenja	62
Krapje moje	13	Pomlad	38	Čudak	62
Domačija	15	Morje	39	Kulturnik sem ...	63
Mavrični spomini	16	Na plaži	39		
Tu sem doma	17	Obala	40	V. Rada jih imam	65
Kjer sem bila doma ...	18	Večerna zarja	41	Novo življenje ...	67
Pomlad v duši	19	Lepota gora	41	Naša Pika	68
		Čarobno morje	42	Mamici	68
		Sonce	42	Materi	69
		Moje sonce si	43	Mama, oprosti mi	70
				Dve življenji	71
II. Spomini na mladost	21	IV. Razmišljanja	45	Čaroben nasmeh ...	72
Dvajset let	23	Gospod, bodi moja luč	47	Prekmurec	73
Mladost	23	Življenje	48	Vnukoma	74
Rdeči cvet	24	Življenje ni praznik ...	49	Večerni zvon	74
Jaz in ti	24	Srce	50	Ti	75
Prevara	25	Sreča je v meni ...	50	Srce v srcu	75
Med nama	26	Srce se ne postara	51	Rada te imam	76
Ribica	27	Samota	52	Prijateljji	77
Grad najine ljubezni	28	Priložnosti	53	Poseben čas	78
Poletje sem	29	Pomisli, človek!	54	Ob tebi	79
		Ob novem letu	55	Rada imam ...	80
		Čas	56		
III. Narava – prijazna znanka	31	Dopust je za počitek ...	57	OLGA PAUŠIČ:	
Mura	33	Iskrenje srca	58	Življenje v poeziji	84
Mlin na Muri	34	Jesenska ženska	59		
Cvetovi	35	Kar želiš sebi – želi njim	60	Kazalo	88
Lendava	36				

Če srce se moje ne bi iskrilo,
ne bi mene,
tebe biló.

Naj se iskri,
se veseli,
iskrice
z vsemi vami deli,
ko boste to prebirali.

Ko pa enkrat isker ne bo,
poglejte gor v nebo.
Tam iz dalje temnega neba
mirno vam bom mežikala ...

Opoliti Janja